

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/310/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214205685
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214205685.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. H., V. XXX/XX, 2. I. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. H., Q. XXX/XX, 3. S. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. Z. XX, o zaplatene 3.704,35 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 12C/343/2014-56 zo dňa 08.12.2014 v časti zamietnutia návrhu, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania ruší a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovaným 1 až 3 povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.077,82 Eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.077,46 Eur od 07.08.2012 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol, že žalovaní 1 až 3 sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 236,23 Eur na trovách právneho zastúpenia a 146,52 Eur na ďalších trovách na adresu sídla právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil s použitím ust. § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 524 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 546, § 548, § 550, § 100, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka ako aj § 879j Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a v časti o náhrade trov konania s použitím § 142 ods. 2 O.s.p. Vecne argumentoval tým, že v danom prípade účastníci uzavreli zmluvu o úvere. Na preukázanie tohto tvrdenia žalobca predložil súdu zmluvu o splátkovom úvere z 19.08.2005, v zmysle ktorej bol žalovaným poskytnutý bezúčelový spotrebný úver vo výške 3.983,27 Eur. Žalovaní nárok žalobcu ani po skutkovej (vecnej), ani po právnej stránke nesporevali. Vyhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne v plnom rozsahu. Žalobca na jednej strane v žalobe uviedol, že úrok z omeškania vyčíslený (žalobcom v sume 344,99 Eur) z obdobia pred postúpením pohľadávky si neuplatňuje, na druhej strane si ten istý nárok predsa len vyčísliť a uplatniť (v sume 166,78 Eur), pričom v časti úrokov z omeškania zo splátok splatných do 10.02.2011 bol navyše nárok premlčaný, kvôli čomu súd tento nárok neuznal, v tejto časti žalobu zamietol. Rovnako v zmysle citovaných ustanovení sú premlčané aj samotné splátky uplatnené za obdobie od 10.04.2010 do 10.02.2011 v sume 11x 56,99 Eur, celkom 683,88 Eur, v ktorej časti súd takisto žalobu zamietol. Na základe uvedeného súd za oprávnený posúdil nárok na vyčíslenej sume istiny 3.077,46 Eur, vyčíslenej sume úroku z omeškania 0,36 Eur, súd priznal zároveň žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania (uplatnený v percentuálnej sadzbe v súlade so zákonom) z priznanej čiastky odo dňa navrhovaného žalobcom, keďže žalovaní sa s vrátením úveru preukázateľne dostali do omeškania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žalobcovi ako úspešnejšiemu účastníkovi konania priznal náhradu trov voči žalovaným v rozsahu 66% (podľa pomeru úspechu žalobcu a žalovaných 83%:17%), a to zo súdneho poplatku zaplateného vo výške 222,- Eur a z trov právneho

zastúpenia - v zmysle špecifikácie vyhotovenej advokátom v žalobe vo výške tarifnej odmeny za 2 úkony právnej služby (1. prevzatie veci a príprava zastúpenia, 2. podanie žaloby) - po 169,31 Eur, paušálne výdavky 2x 9,65 Eur, vrátane DPH. Súd nepriznal právnomu zástupcovi žalobcu na uplatnených trovách konania hodnotu právneho úkonu - „pokus o zmier“, nakoľko v súdnom konaní sa k náhrade priznávajú právne úkony vykonané v priebehu súdneho konania a nie pred podaním žaloby, teda pred začiatkom súdneho konania. Účelom takéhoto podania je riešenie sporného právneho vzťahu inou ako súdnou cestou a nie je podmienkou uplatnenia práva žalobcu na súde a preto náklady spojené s týmto úkonom nie je možné považovať za účelne vynaložené v súvislosti s týmto konaním.

Proti tomuto rozsudku, v časti ktorej súd žalobný návrh zamietol, tzn. v časti o 626,53 Eur s príslušenstvom podal odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Poukázal na ust. § 378 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka a na to, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá 19.08.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, v dôsledku čoho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ust. § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vznikuté pred 01.01.2008. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011 ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/132/2013, 15Co/28/2013, Krajského súdu v Trnave 9Co/138/2013, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 9Co/64/2013. Platnosť úverovej zmluvy sa v prvom rade musí posudzovať podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok aj na úhradu uplatnených splátok splatných od 10.04.2010 do 10.02.2011 spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o úrok z omeškania v sume 167,14 Eur vyčíslený v petite návrhu, žalobca má za to, že súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil z akého dôvodu nebol žalobcovi úrok z omeškania priznaný. Predmetný úrok z omeškania je kapitalizovaný úrok z omeškania počítaný pri zákonnej sadzbe úroku z omeškania vyčíslený z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti tej ktorej splátky do dňa 06.08.2012, kedy došlo k predčasnému zosplateniu úverovej zmluvy žalobcom. Následne si žalobca uplatnil úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po zosplatení, tzn. od 07.08.2012 z celej dlžnej sumy do zaplatenia. Zdôraznil, že nemožno stotožňovať úrok z omeškania vyčíslený ku dňu postúpenia pohľadávky v sume 344,99 Eur, ohľadom ktorého žalobca v žalobnom návrhu sa vyjadril, že nárok naň si v konaní neuplatňuje. Suma 344,99 Eur predstavuje úrok z omeškania vyčíslený ku dňu postúpenia pohľadávky z celej dlžnej sumy, pričom ide o úrok z omeškania v zmysle zmluvných ustanovení. Pokiaľ súd na daný prípad aplikoval ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, žalobca nemôže súhlasiť s tým, aby v danom prípade súd postupoval v zmysle tohto ustanovenia, nakoľko toto nadobudlo účinnosť až 01.05.2014. V ďalšom poukázal na Nález Ústavného súdu PL. ÚS 36/95, III. ÚS 348/06 s tým, že aplikáciou citovaného ustanovenia dochádza k značnému narušovaniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Priamou aplikáciou § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa súd taktiež porušil zásadu ustanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Navyše vzniká reálna hrozba, že by súd tak spôsobil žalobcovi škodu. Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že návrhu vyhovie alebo ho zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že si zároveň uplatnil náhradu trov konania v prvostupňovom i v odvolacom konaní, ktoré zároveň i vyčísliť.

Odporcovia odvolanie nepodali a k doručenému odvolaniu sa nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.) oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu v zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s ods. 2 písm. b) O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2

O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa žalobou zo dňa 11.03.2014 domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by boli žalovaní zaviazaní k zaplateniu istiny vo výške 3.704,35 Eur, úroku z omeškania vyčísleného za obdobie od 11.04.2010 do 06.08.2012 sumou 167,14 Eur a v sadzbe 8,75% ročne od 07.08.2012 do zaplatenia a k náhrade trov konania titulom nesplateného úveru. Svoj žalobný nárok odôvodnil tým, že žalovaným 1 a 2 bol podľa zmluvy zo dňa 19.08.2005 poskytnutý úver právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava), vo výške 3.983,27 Eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach po 56,99 Eur vždy k 10. dňu mesiaca. Žalovaný 3 prevzal na seba ručiteľský záväzok. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2012 bola pohľadávka voči žalovaným postúpená na žalobcu. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu 5.241,40 Eur a pozostávala z istiny 4.382,76 Eur, riadneho úroku 477,77 Eur, úroku z omeškania 344,99 Eur a ostatného príslušenstva 35,88 Eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení. Výška a špecifikácia pohľadávky v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Sumy 35,88 Eur a 344,99 Eur predstavujúce ostatné príslušenstvo a úrok z omeškania si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. V konaní si uplatňuje splátky úveru splatné od 10.04.2010 do 10.08.2015 v počte 65 a v celkovej výške 3.704,35 Eur. Splátky pôvodne splatné od 20.08.2012 do 10.08.2015 sa stali splatnými dňa 06.08.2012 vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Nárok na úrok z omeškania odôvodnil poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zo splátok 56,99 Eur splatných ku dňu 06.08.2012 si žalobca vyčíslił úrok z omeškania v sadzbe 8,75% v sume celkom 167,14 Eur. Od oznámenia postúpenia pohľadávky žalovaní nezaplatili žiadnu sumu.

Z obsahu spisu vyplýva a súd prvého stupňa vzal za základ svojho rozhodnutia, že Zmluvou o splátkovom úvere č. 0192375738 zo dňa 19.08.2005 právny predchodca žalobcu žalovaným 1 a 2 poskytol úver vo výške 120.000,- Sk (3.983,27 Eur). Úver mali žalovaní splatiť v 120 mesačných splátkach po 1.717,- Sk (56,99 Eur), od 10.09.2005, vždy k 10. dňu mesiaca. Ročná percentuálna miera nákladov bola vyčíslená na 5,67%. Konečná splatnosť úveru je uvedená dňom 10.08.2015. Dňa 19.08.2005 v zmysle Dohody o ručení vyhlásil žalovaný 3, že uspokojí pohľadávku veriteľa z predmetného úveru v prípade, ak ju riadne a včas neuhradia dlžníci.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2012 postupca - Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava postúpil na postupníka - žalobcu okrem iných aj pohľadávku vedenú voči žalovaným z úveru č. 0192375738 vo výške celkom 5.241,40 Eur. Listom zo dňa 18.07.2012 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru s poukazom na to, že žalovaní svoju zmluvnú povinnosť o splácaní úveru formou splátok riadne a včas porušili a vyzval žalovaného 1 k zaplateniu dlhu v celkovej výške 5.414,09 Eur. Žalovaný mal dlh uhradiť do 10 dní, mimoriadna splatnosť úveru nastala dňom 18.07.2012.

Niet sporu o tom, že Zmluva o úvere, z ktorej žalobca svoj nárok vyvodzuje, je zmluvou o úvere upravenou v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva patrí v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák. medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Keďže však žalovaní mali uzavrieť predmetnú zmluvu ako spotrebiteľia (§ 52 ods. 4 Obč. zák.), na daný právny vzťah sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ZSÚ), tiež aj ustanovenia § 52 a nasl. Obč. zák. (zákon č. 40/1964 Zb.), keďže právny predchodca žalobcu je podnikateľ a úvery poskytuje opakovane (dodávateľ), žalovaní sú fyzické osoby, ktoré preukázateľne nekonali v tomto vzťahu v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (spotrebiteľ).

Obdobne odvolací súd zdieľa názor súdu prvého stupňa, že v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa súd ex offo prihliada na oslabenie nároku veriteľa voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania. Premlčanie nároku je správne posúdiť podľa občianskoprávných predpisov, keďže v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, posúdenie premlčania podľa obchodnoprávneho predpisu, na ktorý poukazuje aj žalobca v žalobe, by bolo v neprospech žalovaných - spotrebiteľov.

Vzhľadom na právoplatne rozhodnutú časť, ktorou súd žalobe čiastočne vyhovel predmetom konania zostala napadnutá časť rozsudku, ktorou súd návrh zamietol, t.j. suma 626,53 Eur. Zamietnutie návrhu v tejto časti však súd prvého stupňa nedostatočne odôvodnil, čo predstavuje odňatie možnosti účastníkom konať pred súdom.

Z odôvodnenia rozsudku v napadnutej časti nie je zrejmé, aký nárok bol ňou súdom prvého stupňa zamietnutý a ani jasný dôvod zamietnutia, keď súd prvého stupňa zmätočne argumentuje tým, že žalobca v návrhu uviedol, že časť príslušenstva si neuplatňuje a potom na tom trval a nie je zrejmé a jasné od kedy súd počítal premlčanie uplatneného nároku. Všeobecné konštatovanie, že nárok bol sčasti premlčaný, vzhľadom na splatnosť jednotlivých splátok je nepostačujúci. Podľa obsahu spisu súd rozhodol na pojednávaní bez účasti účastníkov, pričom vychádzal z obsahu spisu, zmluvy o úvere a dohody o ručení.

V zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu, zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Súd pritom v zmysle cit. § 132 O.s.p. musí dôkazy hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku pritom nie je zrejmé ako súd listinné dôkazy hodnotil a nevyhodnotil ich s prihliadnutím aj na ďalšie súvisiace dôkazy, k akým záverom, na základe akých úvah dospel. Preskúmané rozhodnutie je preto v tomto smere nedostatočne odôvodnené.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garcia Ruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.05.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.02.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04

vysslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Porovnajúc odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie citovaným ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a uvedenými kritériami odôvodňovania súdnych rozhodnutí je zrejmé, že prvostupňový súd sa danými kritériami pri zamietnutí návrhu dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu nie sú zrejmé a jasné pre rozhodnutie súdu relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd k záveru o nedôvodnosti návrhu v tejto časti. V hodnotení skutkových zistení tiež absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo z listinných dôkazov, avšak súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil.

S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil vrátane závislého výroku o trovách konania, keďže neodôvodnením prvostupňového rozsudku sa účastníkom odňala možnosť konať pred súdom a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia veci vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený zvyšný nárok čo do základu a výšky, zmluvu z ktorej predmetný nárok má vyplývať podrobiť súdnemu prieskumu a vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ust. § 132 O.s.p., a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.